

opusdei.org

Prelaadi kiri (detsember 2015)

Piiskop Javier Echevarria keskendub selle kuu kirjas Advendi tähendusele, mis tähendavad need "rõõmsad nädalad, mil me kannatamatu ootusega Jõuludeks valmistume".

01.12.2015

Armsaimad, hoidku Jumal minu tütreid ja poegi!

Advendiaeg on alanud – need rõõmsad nädalad, mil me

kannatamatusega Jõuludeks valmistume. Taas meenuvad mulle sõnad, mida lausus selle kristliku püha kohta püha Josemaria mõned kuud enne surma. Ta vaatles Jumala lunastusplaani, mis tuli ilmsiks juba Peetlemmas ja Natsaretis ja juhtis meie tähelepanu sellele, et "Jumal õpetab meid ennast täielikult temale andma. Vaadake, millistes tingimustes Kristus sündis. Ta on täieliku eneseandmise väljendus (...).

Piisab, kui meenutame stseene, kui me inimestena ennast häbenesime ja meis head kavatsused tekkisid. Me peaksime läbi imbuma sellest uuest loogikast, mille Jumal oma Sündinuga maapeale rajas. Peetlemmas ei mõtle keegi ainult enesele. Seal ei räägi keegi minu (oma) aust, minu ajast, minu tööst, ega ka mitte minu ettekujutustest, minu maitsest või minu rahast. Kõik antakse suursuguse mängu, inimkonna lunastuse kasutusse.

Alandagem oma uhkus ja öelgem
Issandale kogu lapseliku
armastusega: ego servus tuus, ego
servus tuus, et fílius ancíllae tuae (Ps
116, 16); Oo, Issand, ma olen sinu
teenija, Sinu teenija ma olen, Sinu
Teenijanna, Maarja poeg. Oh, õpeta
mind ennast teenima.”[1]

Jumala lõputu armastus inimkonna
vastu väljendub erilisel viisil

Halastuse aasta kaudu, mille avab
Paavst 8. detsembril, Neitsi Maarja
Pärispatuta Saamise Pühal.

Valmistugem hästi nende päevade
jooksul Püha ukse avamiseks, et
Jumala rikkalikud armuannid meie
südametesse võiks tungida. Kaitskem
ennast samasuguse palve ja
armastuse intensiivsusega Jumala
ligiolekul, nagu tegi seda püha
Josemaria noorest east saadik.

Inimesekssaamine ja Kristuse sünd
süütab särava valguse inimese
saatuse teele ja seega on ta kutsutud

sinasõprusesse Jumalaga. Perekonna institutsioon, mille rüpes Issand sündida tahtis, on meie jaoks Pühima Kolmainsusega ühenduses olemise särav peegeldus, ühtsuses tõelise Ainujumalaga. Püha Paulus kinnitab, Jumala käest saab iga suguvõsa taevas ja maa peal nime [2]. Kolmainujumal näitab ennast meile üleva ühtsuse eeskujuna, mis peaks valitsema inimeste keskel ja ka igas perekonnas. Et see kergem oleks ja et me seda innukamalt taga ajaksime, otsustas ta meile Peetlemma Püha Perekonna abil avada konkreetse tee, mida mööda tuleb meil iga päev käia. Kas ei ole Jumala õrnus oma laste vastu imeline? Ta oleks võinud seda ka tuhandel erineval viisil väljendada, kuid ta valis just selle kuju, mis võimaldab tal südame õrnust kõige paremini väljendada. Õpetussõnades väljendub Jumala tarkus järgmiselt: siis olin mina tema kõrval kui lemmiklaps, olin päevast päeva

temale rõõmuks, mängisin igal ajal tema ees, mängisin tema maailma maa peal ja tundsin rõõmu inimlastest.[3]

Jeesuse sündimise valgus kannab endas rõõmu. See peletab eemale pimeduse siit meie maailmast, mis teeb suuri pingutusi, et ennast Jumalast eemaldada. See meenutab meile Prohvetite kuulutatud hiilgust, mida miski ega keegi ei suuda varjutada: Rahvas, kes käib pimeduses, näeb suurt valgust; kes elavad surmavarju maal, neile paistab valgus.[4] See valguseallikas helendab üha edasi ja levitab oma hüvesid, ka valusate sündmuste keskel, mis nii paljudes maailma paikades aset leiavad, mille üle me veel hiljuti kurvastama pidime. See särab meile sellesama selge kirkusega, nagu säras Peetlemma täht kakstuhat aastat tagasi. Püha Öö liturgia aitab meil igal aastal kohal olla ja kingib meile kõige

pimedamatel hetkedel rahu. ”

Issanda kohalolek oma rahva seal eemaldab meilt kurbuse ja orjuse masenduse ning loob õnne ja rõõmu.

Sel Pühal Ööl oleme ka meie läbi pimeduse, mis maalima katab, Jumala kotta tulnud, et leida ”heledat valgust” usuleegist valgustatuna ja lootusest hingestatud. Kui avame oma südame, on ka meil võimalus selle lapse imet vaadelda, mis paistab nagu päike kõrgusest ja valgustab horisonti.”[5]

Minu tütred ja pojad: Jõulud, kui tõelised rõõmupühad on nagu konkreetne üleskutse, et Jumalat paluda ja teda kõige hea eest tänada. Koos paljude inimestega, kes lähenevad Opus Dei vaimus, soovime me, nagu ütles meie Isa ühel mõtisklusel nende pühade ajal, ”esindada kogu inimkonda. Oleme kindlad, et (...) kõikjal maailmas – ka seal, kus kirikut taga kiusatakse,

elavad teie õed ja vennad, kes inimkonna esindajatena Issandale kinnitavad: Me teame, et sa täna sündisid. Me tuleme kõigi loodute nimel sind kummardama: veníte, adorémus; sest need sõnad on püha kiriku vastus inglite koorile, mis tookord maailmas laulis ja sajandite vaikusest läbi tungis.”[6]

Benediktus XVI juhtis juba kümme aastat tagasi tähelepanu sellele, et pühadeaja liturgi ja rahvuskultuur on samadest sümbolitest läbi põimunud ning need teevad meile Jõulupühad läbinägevamaks. Valgus ja jõulukaunistused äratavad meis soovi headusele, mis inimese sügavas südamesopis elab, ”Headuse valgus, mis kurjuse võidab, armastus, mis ületab vihkamise, elu, mis saab võidu surma üle”[7] Kui ”näeme, kuidas linnatänavad ja väljakud valgusemerre upuvad, peaksime me teadma, et need valgused juhatavad meid teise tule juurde, mida pole

võimalik näha silmaga vaid hoopis südamega. Kui me neid valgusi imetleme, kirikutes küünlaid süütame või jõulusõime ja jõulupuud imetleme, äratagu see meie sisemuses tõelist vaimuvalgust, mis ulatub kõigi hea tahtega inimesteni. ”Jumal-meiega”, kelle Neitsi Maarja Peetlemmas sünnitas, on meie elu täht!”[8]

Jõuluajale iseloomulikud välised dekoratsioonid ei tohiks olla meie jaoks nagu süttiv imeküünal [9], vaid impulsiks, et Jeesus avatud südamega vastu võtta. Aidakem oma elustiiliga paljusid inimesi Püha Öö tähendust õieti mõista, et kõik käitused nagu Jumala head lapsed.

Peetlemmas vaatleme me Maarjat ja Joosepit, jälgime, kuidas nad hoolitsesid vastsündinud Jeesuse eest, kes armetus loomalaudas ilmale tuli. Sõimede ehitamise komme meenutab meile suurepäraselt, et

Jumala Sõna elas meie keskel.[10]
”Sõim on meie ootuse väljendus, et Jumal on lähedal, et Jeesus on lähedal, kuid see on ka meie tänuväljendus sellele, kes soovis inimloomust meiega jagada, vaesuses ja lihtsuses.”[11]

Ärgem lubagem, et see komme kristlikes perekondades hääbuks. Alustagem sellest, et ehitame armastusega oma koju sõime ja paneme sinna vähemalt olulisemad kujud, ja räägime sellest oma sõpradele. Paljudele võib mõjuda see innukus, millega me seda võibolla vanemate või õdede-vendade abiga oleme ehitanud nagu väikesed lapsed. Ka meie Asutaja meenutas sageli neid hetki; tema lapsepõlvest oli juba palju aastaid möödunud, kui ta kirjutas: ”Jõuluaja vagadus. – Ma ei naera üldse, kui näen, et valmistad puukoorest mägesid ja asetad lihtsaid kujukesi oma kohale. – Pean ütlema, et sa ei ole veel kunagi

tundunud mulle mehelikumana kui praegu, kui oled lapselik.”[12]

Peetlemma tallis saavad kokku maa ja taevas, sest seal tuli ilmale Looja, inimeste Lunastaja. Sealt kiirgab sära, mis kõiki aegu valgustab; Ka meie aega, mis sellist jumalikku orienteerumisabi tungivalt vajab. ”Valmistudes taas Issanda tulemise pühitsemiseks ja mõistes, et see on tema rõõm, olla inimeste keskel, võime loota: Deus prope est, Issand on lakkamatult meie ukse ees, ta jääb alati meie poolele.”[13]

Ma lõpetaksin oma kirja Paavsti sõnadega, mis kutsuvad meid usaldama Jumalat ja olema üleloomulikult optimistlikud. Tehes kokkuvõtte Jõuludest esitab ta meile paar küsimust: ”Kuidas võtame me vastu Jumala Örnuse? Kas lasen endal sellest osa saada, kas ma lasen tal ennast emmata, või takistan ma teda ja ei lase enda lähedale tulla?

(...) Igal juhul ei ole kõige tähtsam, teda otsida, vaid lubada tal ennast otsida, et ta mind leiaks ja armastusega paitaks. See on küsimus, mis Kristuslaps meile oma kohalolekul esitab: Kas ma luban, et Jumal mind armastab?”[14]

Te mõistate hästi, et ma ei saa lõpetada oma kirja enne, kui olen tänanud teid teie palvete eest, mis toetasid mind väga, kui viibisin ravil Navarra Ülikooli kliinikumis. Ma tundsin seda väga intensiivselt. Olge ka edaspidi ühenduses minu palvesoovidega, mis võib kokku võtta palvetega kiriku, Püha Isa ja teie kõigi eest. Palvetagem kogu maailma eest, et valitseks rahu ja kord, mille on toonud Kristus, *Rahuvürst* [15], kes on maailma sündinud.

Ma õnnistan teid armastusega

Teie Isa

+ Javier

Pamplona, 1.detsember 2015

[1] Püha Josemaria, Kiri 14.2.1974, Nr. 2

[2] Ef 3, 15

[3] Õp 8, 30-31

[4] Js 9, 1

[5] Paavst Frantsiskus, Jutlus, 24.12.2014

[6] Püha Josemaria, Vaatluse märkmed, 25.12.1968

[7] Benediktus XVI., Jutlus Üldaudientsil, 21.12.2005

[8] Sama

[9] Püha Josemaria, Tee, Nr. 247

[10] Jh 1, 14

[11] Benediktus XVI., Jutlus Üldaudientsil, 22.12.2010

[12] Püha Josemaria, Tee, Nr. 557

[13] Püha Josemaria, Jõulukiri,
Detsember 1968

[14] Paavst Frantsiskus, Jutlus,
24.12.2014

[15] Js 9, 5

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-
detsember-2015/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-detsember-2015/) (27.03.2025)